

CSOÓRI SÁNDOR

Szemközt a világ nagy útjairól

Orbán Ottónak

*Nekem Kuba, Orbánnak India —
Életünk derekán
ez volt a mi megkésett ifjúságunk:
két sűrű ország a világ túlfelén.
A sorvadt dunántúli esők után
másnapra fölszáradó árvizek.*

*A bőrünk mintha táguló, zöld lomb lett volna:
lélegző dzsungel-öltöny
s a tenger pedig naponkint visszatérő álmunk.*

*Majdnem behaltunk a dárdás napsütésbe,
hinni mi mégis abban hittünk,
hogy a megváltás mesterlegényei leszünk az útunk végén,
ahogy váratlanul szerelmes lesz az ember
két kibuggyanó mellbe.*

*Én egy nyelvet találtam ki csikorgó homokból,
szélből s nők hajából, amely röpi a szavannák felé,
ő meg egy buja könnyvet,
hogy fölismerhetőbb legyen a földrészek
s a költők szívnagyobbdása.*

*Szemközt a világ nagy útjairól
púpos háborúk tolongtak mindenfelől,
de mézes torokkal mi azt hajtogattuk mégis:
nem, nem, ez még nem a történet vége!
És cápákkal szemeztünk csakazértis,
nyári sasokkal, mert bennünk is nyár volt.*

*Látom magunkat azóta is, külön-külön,
mész-fátyol csapkodja már a csontot,
de vállunk a Hold közelében mozog,
mint akik gólyalábakon lépkednek el
sziklák és szikla-templomok előtt.
Megnyúlt árnyékunk lehetne akár egy országé is,
de csak a mienk,
de csak rangrejtve bujdosó emlékeinké!*

Májusi végrendelet

Mindig a tömött, májusi felhőket szerettem: hát megérdemelnék majd a halálomkor is egy kis esőt. Eláznának a koszorúim, el az aranyírásos szalagok sora. Beverne a zápor a szemetekbe is, mint a nyitvafelejített ablakok könnyöklő deszkájára. Csuromvíz lenne az arcotok, homlokotok, csuromvizes a válltöméstek és míg szárítkoznátok hosszan hazafelé a gesztenyés úton, én párolognék belőletek, bevádolt, hazátlan étetemmel, föl, föl, a májusi magasságba.

SZEPESI ATTILA

Veduta

*szálldos vak denevér éji lakótorony
árnyán cirreget és fellegen elcikáz
roncsfák tűzfalak és utcalámpa körül
üszkös szárnyon alákering*

*éj-éj-éjfeletén autók kőpadok és
távol zúg a folyó foszló nyúldögöt űz
nyakló részegek és háromlábu ebek
bukdácsolnak az úton át*

*limlom tört cserepek pléhdobozok között
lépnek sorstalanul mint késő beduin
kéz-láb foszladozik szempár elmerülő
kóbor angyal-e ördög-e*